

Toată lumea știe de Provence și de Coasta de Azur, însă sudul Franței înseamnă și Nîmes, Montpellier, Carcassonne sau Norbonne, doar câteva dintre orașele-bijuterie din regiunea Languedoc-Roussillon. Toate sunt unite sub brandul regional „Sud de France” și le-am explorat pe rând, pentru ca tu să mergi la sigur exact în acele locuri care vor face deliciul unei vacanțe franțuzești tradiționale și totuși pline de surprize.

de Diana-Florina Cosmin, Languedoc-Roussillon

Mărirea Sudului

MONTPELLIER

Unul din patru „*montpellierains*” – cum sunt numiți locuitorii orașelului mediteranean – este student în zonă, așa că orașul este unul dintre cele mai tinere din Franța. Tânăr este și el, la propriu, fiindcă – întemeiat în Evul Mediu – are „doar” 1.000 de ani, o sumă infimă față de localitățile din împrejur, care sar bine de 2.000 de ani fiecare.

În volumul său, „Călătorii în sudul Franței”, Stendhal îl descrie prea puțin flatant, drept „un oraș îngrozitor, în care numai urci și cobori” (denumirea de „mont” nu e întâmplătoare, orașul fiind într-adevăr plin de coline) și care are „cea mai ridicolă catedrală”. Deși din 1838 au trecut ceva generații, locuitorii din Montpellier au continuat să se simtă ușor jenați de anumite lucruri din trecut, cum ar fi de descrierea lui Stendhal, de catedrala lor atipică din punct de vedere al formei și al poziționării ascunse (dar care acum este o atracție turistică spectaculoasă), ca și de faptul că în timpurile străvechi erau renumiți pentru vinul prost și ieftin, produs în cantități mari, pentru a face bani. Orice ar fi, nu-i pomeni vreunui localnic din zonă de „*piquette de Languedoc*”. Rămâne termenul peiorativ care descrie un substitut slab de vin, un surogat.

Și, chiar dacă în prezent regiunea Languedoc-Roussillon produce și vinuri foarte bune, fiind și unul dintre marii producători de vinuri ai lumii (13 milioane de hectolitri anual, o valoare uriașă), „stigmatul” rămâne. Cea mai mare parte a producției este exportată cu succes peste hotare, mai ales în America, fiindcă – deși raportul dintre calitate și preț este unul echilibrat – francezilor le-a rămas încă stinghereala de a cumpăra un vin de Languedoc.

Renumit de-a lungul vremii fie pentru vin, fie pentru țesăturile vopsite în pigment roșu (cel mai dezirabil cu câteva secole în urmă, fiind apanajul aristocrației), cel mai bun mod de a descrie orașul Montpellier este un adjectiv eminamente parizian, dar care aici se potrivește mănășă: *haussemanian*. Mai precis stilul făcut celebru de primarul Parisului din perioada lui Napoleon al III-lea, Georges Haussmann, responsabil pentru stilul de astăzi al metropolei franceze, dar și pentru faptul că a dăruit o bună parte din vechiul Paris pentru a obține celebra sistematizare actuală în formă de stea („*étoile*”) cu punct de

plecare din Arcul de Triumf. Multe clădiri din Montpellier se inspiră din acest stil elegant și rafinat, așa că – dacă iubești Parisul – aici vei simți o familiaritate plăcută. Există chiar și un Arc de Triumf, de câteva ori mai mic decât cel din Paris, dar totuși vizibil și cu o panoramă frumoasă asupra împrejurimilor.

Pe de altă parte, mergând câțiva kilometri înspre ieșirea din Montpellier, peisajul se schimbă radical și poți avea surpriza vieții tale: un cartier nou-nouț, deopotrivă rezidențial și de birouri. De fapt, clădirile de locuit sunt ascunse în spatele celor de birouri, pentru mai multă liniște și lipsa unei expunerii directe la zgomotul străzii, iar autorii construcțiilor cu aspect ultra-modern, ba chiar futurist pe alocuri, sunt nume precum Philip Starck (care a creat o clădire de activități sportive în forma unui nor imens, metalic), regretata Zaha Hadid, faimosul arhitect francez Jean Nouvel (care semnează și noua clădire a filarmonicii din Paris), Christian de Portzamparc sau Sou Fujimoto. Clădirea primăriei se află în zonă și este poate cea mai spectaculoasă dintre toate: un cub negru, imens, care pare gol pe dinăuntru, printr-un joc inteligent de lumini și umbre.

Așadar, dacă stai un weekend în Montpellier, asta este ceea ce îți recomandăm să faci:

EXPLOREAZĂ ORAȘUL CU

TRAMVAIUL. Da, ai citit bine, cu tramvaiul.

Orașul are patru linii, una dintre ele mergând chiar până aproape de mare, iar tramvaiele aferente fiecăreia sunt decorate în stilul unuia dintre cele 4 elemente primordiale: apa, cu un design cu elemente marine, sugerând apropierea mării; pământul, printr-un desen floral inspirat de flora zonei; focul, reprezentat de o alternanță de forme aurii și negre, respectiv aerul, cu păsări stilizate, specifice zonei. Două dintre ele – focul și apa – au fost create de însuși designerul de modă Christian Lacroix (originar din regiune), iar faptul că un element atât de prozaic precum o linie de tramvai primește un asemenea design nu este o găselniță întâmplătoare. Se vrea a fi tot un tribut adus trecutului și istoriei, având în vedere că în Belle Epoque nobilimea își construia vilele cu tematica celor patru anotimpuri sau cu diferite alegorii care se regăsesc și în cele peste 80 de „*hotels particuliers*” din zonă. Acestea sunt vile particulare vechi și spectaculoase, unele dintre ele fiind vizitabile în circuitele turistice organizate de Atout France (atout-france.fr)

FĂ O ESCAPADĂ LA PONT DU GARD.

Chiar dacă nu ai stat niciodată în fața faimosului apeduct roman, te asigur că-l știi foarte bine. Figurează pe bancnota de 5 euro și este un sit cultural prețios, transformat într-o mașinărie turistică impecabilă. A fost creat în anul 50 d.Hr. pentru transportul apei

Foto: O. Maynard OT Nîmes

în zonă, și se păstrează aproape intact, cu foarte mici tributuri plătite trecerii vremii. De fapt, vremurile nu doar l-au păstrat, ci l-au și reinventat, transformându-l, într-o exprimare contemporană aparținând chiar oficialilor francezi ai regiunii, într-un monument multifuncțional: pe lângă atracția culturală evidentă, este un loc în care se face sport (de la caiac-canoe de plăcere până la competiții de alergare), se organizează nunți, conferințe, spectacole, picnicuri (poți inclusiv să comanzi online un anumit tip de coș de picnic și doar să vii să-l ridici de la intrare) și, de câțiva ani, este și un loc care-și comercializează propriul ulei de măsline. Toate acestea pe o suprafață de 165 de hectare, pe care - într-o zi obișnuită de vară - o vizitează între 8.000 și 12.000 de persoane din toată lumea.

„Pont du Gard” este locul de atracție numărul unu pentru turiștii care vin către Nîmes, Montpellier, Avignon sau alte orașe din zonă, iar piesa de rezistență o reprezintă urcarea pe coama apeductului, parcurgând o distanță de 275 de metri printr-un tunel semi-descoperit, în care abia încapă o persoană. Vederea de sus este superbă în zilele cu soare, iar senzația că te afli în secolul XXI, dar privești lumea din vârful unui monument de acum 20 de secole este neprețuită.

AFLĂ CÂTEVA CANCANURI ISTORICE.

Catedrala pe care Stendhal o considera „ridicolă” era doar atipică pentru vremurile sale: dacă în general catedralele se construiau în zone înalte, pentru a fi văzută de departe, catedrala din Montpellier este ascunsă, într-o vale, fiind la origine o mănăstire. Mai mult chiar, ea este lipită de facultatea de medicină, una dintre cele mai vechi din Europa și care merită o vizită, chiar și fugară, indiferent dacă ai sau nu preocupări care au tangențe cu acest domeniu. Fosta capelă privată a episcopului de Montpellier este, în ziua de azi, sala în care studenții își susțin, la finalul studiilor, lucrarea de licență, în fața unei procesiuni de profesori îmbrăcați în robe roșii, cu ciucuri albi. La rândul lor, absolvenții trebuie să poarte un costum roșu-aprins, denumit „la robe de Rabelais”, după celebrul scriitor francez care a scris, printre altele, „Gargantua și Pantagruel”, și care a studiat aici medicină. Roba roșie pe care o purta în timpul studiilor se află într-o casetă din sticlă în interiorul încăperii acoperite cu tablouri ale foștilor și actualilor profesori, toți îmbrăcați în costume roșii, cu două rânduri de volane (semnificând dubla calitate: religioasă și medicală). Cum spuneam, chiar dacă medicina nu este preocuparea sau activitatea ta, poți învăța multe lucruri de cultură generală și „plaisir” într-un mic tur al facultății, precum faptul că

numele de magnolie vine de la un profesor al facultății și un eminent biolog, domnul profesor Magnol, că în secolul XII chirurgii reprezentau cea mai de jos tagmă medicală (chirurgia fiind considerată în genere apanajul frizerilor, care se pricepeau să prepare leacuri și bandaje când își mai zgăriau clienții din greșală cu briciul), că operațiile se făceau pe viu (inclusiv înlocuiri de membre) și... spre amuzamentul general, că însuși controversatul Nostradamus a fost student al Facultății de Medicină din Montpellier, fiind exmatriculat însă cu mult înainte de absolvire. Nu a rezistat să nu arunce însă o „previziune” asupra orașului care l-a respins: că atunci când pinii din Montpellier se vor usca, orașul va dispărea de pe fața pământului.

Piesa de rezistență a locului nu o reprezintă însă Nostradamus, ci o găselniță neașteptată de pe peretele frontal al capelei. Mai precis o sculptură a lui Hipocrate, cu o inscripție în latină care naște instantaneu

Apeductul roman de pe bancnota de 5 euro este un monument „multifuncțional”: de la sport la concursuri, nunți, conferințe, spectacole sau picnicuri.

un zâmbet: „*Olim Cous Nunc Monspelienis Hippocrates*”. În traducere liberă: „*Hipocrate era din Cous. Acum e din Montpellier*”.

La câțiva pași distanță există o farmacie veche din secolul XIX, de la 1834, când călugărițele din zonă preparau vechi remedii din plante în vase de lut pictate în nuanțe superbe de albastru. 52 dintre acestea, dar și alte câteva zeci de instrumente și recipiente din acele vremuri, sunt expuse în „Pharmacie de la Misericorde”, un spațiu mic, cu aer de „poticărie” de pe vremuri (dar care păstrează propria sa capelă, dedicată Fecioarei), unde vasele vechi de 200 de ani au pictate denumiri precum „Eau Cordiale”, „Orange Amère” sau – cel mai celebru remediu al acelor vremuri – „Theriaque”, o combinație de plante, opium, pământ și venin de șarpe.

Trecutul zonei este unul tumultuos, ea fiind teatrul de desfășurare al războaielor religioase dintre protestanți și catolici. La momentul respectiv, s-au ars din temelii nu mai puțin de 60 de biserici, de ambele părți, multe piațete ale orașului având în mijloc un monument cu o cruce în vârful. Dacă o vezi, ea simbolizează faptul că, în urmă cu câteva secole, pe acel loc se ridica impunătoare o biserică.

VIZITEAZĂ CEA MAI MISTERIOASĂ CATEDRALĂ DE LÂNGĂ MARE. La câteva minute de mers cu mașina de Montpellier, în stațiunea numită Villeneuve-les-Maguelone, se află o zonă pitorească de plaje, obiective străvechi, restaurante cochete și... o imagine pe care nu o vei uita prea curând, habitate ale păsărilor flamingo roz. Superbele vietăți găsesc în acest loc condițiile optime de hrană și reproducere, așa că le poți zări de primăvara până la finele toamnei, de-o parte și de alta a drumului care întretaie lagunele pitorești din zonă.

Ca o curiozitate: flamingo roz se nasc de fapt gri, dar principala lor hrană o reprezintă un tip de crevete care se hrănește la rândul lui cu plante bogate în betacaroten. De aici superba nuanță roz care atrage toate privirile.

Pe buza uneia dintre lagune se află o fostă catedrală misterioasă, ridicată în secolul X din motive pe care istoricii nu le-au putut desluși în totalitate: este expusă direct intemperiilor, aflându-se în apropierea apei, este foarte retrasă și îndepărtată de aglomerarea urbană din acele timpuri și, deși este grandioasă ca aspect, are ca intrare o ușiță mică, aproape secretă.

De administrarea domeniului de 370 de hectare în mijlocul căruia află catedrala se ocupă o asociație numită „Compagnons de Maguelone”, care își propune să valorifice elementele naturale ale zonei, precum stridiile și peștele (pescuite de la câțiva pași) și vinul obținut din cele 18 hectare de vie.

Toți cei care lucrează la restaurantul de pe domeniul Maguelone sunt persoane cu nevoi speciale, care își câștigă astfel existența pescuind și realizând, sub supravegherea asociației, diferite elemente ale procesului de vinificare. Vincent Medina, managerul „Compagnons de Maguelone” ne-a rezumat foarte frumos situația: „Nu vrem să creștem numărul anual al vizitatorilor, avem 170.000 pe an și trebuie să conservăm și ecosistemul zonei. Ceea ce vrem este să le oferim celor care vin pachete mai complexe, structurate, astfel încât să existe o valoare adăugată și pentru ei, dar și pentru oamenii pe care noi îi ajutăm prin organizație”.

Altfel spus, fiecare oaspete care vine să viziteze catedrala și rămâne pentru un pahar cu vin și o porție delicioasă de fructe de mare la restaurant sau programează o sesiune de degustare de vinuri susține, astfel, munca unor oameni pasionați și vrednici, pentru care acest loc este o șansă la o viață normală. Inițiativa „Compagnons de Maguelone” ar putea fi un exemplu de proiect social reușit, pentru că a readus în circuitul turistic un loc aproape abandonat și pustiu, realizând turism sustenabil și ajutând în același timp

o categorie socială defavorizată. Locul este deschis 365 de zile pe an, cu excepția situațiilor excepționale în care au loc furtuni severe, iar senzația pe care o ai mâncând stridii culese cu câteva minute în urmă din apa aflată la câțiva pași distanță este neprețuită.

MÂNCĂ LA UN „PAILLOTTE”.

„Pailotte” – în traducere liberă „colibă de stofă” – este denumirea generică dată de francezi clădirilor temporare, pop-up, care apar și dispar în funcție de sezon. Pentru că plajele din zonă sunt protejate, niciun antreprenor nu are voie să ridice construcții permanente, singura soluție reprezentând-o aceste „pailottes”, care arată ca niște restaurante în adevăratul sens al cuvântului, construcții elaborate și elegante, dar care sunt dezamblate bucată cu bucată iarna, la finalul sezonului.

Un loc pe care vi-l recomand cu căldură este restaurantul cu plajă privată „Carré de Mer”, un spațiu luminos și marin, în tonuri de alb și beige, decorat cu multe obiecte de influență spaniolă și tunisiană. Mâncarea mediteraneană este delicios preparată cu ingrediente exclusiv locale (stridiile și celelalte fructe de mare se află la doi pași), unde mai pui că o consumi privind direct către mare. Restaurantul este creația fraților francezi Jacques și Laurent Pourcel, responsabili de localuri de top în toate colțurile lumii, din Franța până în Shanghai. □

Foto: O. Maynard OT Nîmes

NÎMES

Ce legătură au celebrul material de blue jeans cu luptele cu tauri, cu un amfiteatru roman de 2.000 de ani în care se desfășoară încă spectacole, cu un muzeu de artă contemporană proiectat de Norman Foster și cu simbolul unui crocodil urcat în copac? Și totuși, totul se leagă.

de Diana-Florina Cosmin, Nîmes

Dar, mai ales, ce legătură ar putea avea crocodilul cu unul dintre cele mai frumoase orașe franceze de la Marea Mediterană? Așa s-ar putea întreba orice turist care pătrunde pentru prima dată pe străduțele pietruite ale orașului și observă, din loc în loc, printre dalele de piatră cubică ale străzilor din Nîmes, o efigie stilizată a unui crocodil printre palmieri, culminând cu o fântână arteziană în care crocodilul devine personaj tridimensional.

Explicația are mai puțin de-a face cu arta modernă și mai mult cu istoria. După cucerirea Egiptului, actualul Nîmes a fost ultima bucată care a constituit Imperiul Roman, transformând Marea Mediterană în „Mare Nostrum”. La acel moment, s-a bătut monedă pentru a celebra evenimentul, iar actualul logo al orașului, redesenat de Philippe Starck, se inspiră din monezile vechi ale acelei perioade, descoperite la săpăturile arheologice.

Puțini dintre cei care iubesc atemporalul denim, materialul din care se face piesa cheie a garderobelor din ziua de azi – „blugii” – știu că termenul de „denim” vine, de fapt, de la „De Nîmes”. Dacă la finalul Renașterii, Nîmes era un oraș industrial, renumit pentru confecționarea de țesături din lână, în secolul XVII, producătorii din zonă încep să importe bumbac egiptean pentru a confecționa o țesătură rezistentă, cu aer rustic, vopsită într-o nuanță de-acum inconfundabilă de albastru.

La momentul respectiv, țesătura era aproape la fel de rezistentă precum materialul manufacturat în Genova pentru realizarea de corturi sau pânze de corabie. De aceea, în 1853,

odată cu goana după aur din Vestul Sălbatic, un imigrant neamț pe nume Levi Strauss, care vindea corturi făcute din pânză genoveză, are ideea de a folosi materialul italianesc pentru a confecționa haine de lucru și salopete pentru căutătorii de aur. Câțiva ani mai târziu, înlocuiește pânza genoveză, mai greoaie și incomodă, cu bumbacul albastru din Nîmes, suplu și mai ușor de purtat, și dă lovitură în toată lumea. Numele țesăturii rămâne pentru totdeauna un tribut încifrat al locului din care provine. Denim: „de Nîmes”.

Dincolo de această poveste adevărată absolut savuroasă, Nîmes este un orașel sudic care merită cel puțin două zile din timpul tău, iar dacă îl alegi pentru un city-break iată ce nu trebuie să ratezi sub nicio formă:

AMFITEATRUL ROMAN. Mergând tacticos de-a lungul uneia dintre străduțele strâmte și pietruite ale orașului, ai surpriza să te trezești în fața unui amfiteatru roman din secolul I d.Hr., care domină întreaga panoramă din zonă. Apare oarecum neașteptat, fără pregătire prealabilă, fiind practic ascuns de un păienjenis de străduțe vechi.

Foto: OT Nîmes DL

Pentru locuitorii din Nîmes, este o imagine din firescul cotidian și, dincolo de istoria străveche, niciun localnic nu îți va vorbi despre monumentalul colosseum, ci despre „sala noastră de spectacole”. Motivul: amfiteatrul de 133 de metri lungime și 21 de metri înălțime, impecabil conservat, nu este doar un vestigiu istoric în adormire, ci o sală de spectacole în aer liber, complet funcțională și redată publicului din 1813 încoace pentru a găzdui 17.000 de persoane pentru spectacole de teatru, concerte sau, de două ori pe an, lupte cu tauri.

Da, lupte cu tauri, Nîmes fiind cea mai importantă „plaza de toros” din Franța, unde coridele sunt organizate din 1881 încoace, fără întrerupere, în onoarea împăratului Napoleon al III-lea. Dacă în vremurile străvechi era al romanilor, amfiteatrul este, în prezent, al locuitorilor din Nîmes, care l-au integrat în viața lor cotidiană. Stând pe etajul cel mai înalt și privind în jur la forma eliptică perfectă a spațiului, realizezi motivele mai profunde pentru care romanii preferau această geometrie: când stai în cerc, energia celor din jur se revărsă și asupra ta și viceversa. Văzând chipurile fericite sau uimite ale spectatorilor

Foto: M. Fasol

Foto: OT Nîmes

din jur, se deschide instantaneu și permanent un canal de transmitere a fericirii, a bucuriei și a energiei. Ceea ce se întâmplă în fosta arenă a gladiatorilor nu mai este doar un spectacol, ci un mijloc de comuniune cu alți oameni. Locuitorii din Nîmes ar putea spune din experiență câteva lucruri despre asta.

MAISON CARRÉ ȘI FOSTUL TEMPLU AL DIANEI. Istoria de 2.500 de ani a orașului și gloriosul trecut roman sunt sintetizate spectaculos de o construcție extrem de bine-conservată din acele vremuri: templul roman denumit în zilele noastre „Maison carré”, construit în epoca de început a Creștinismului și inspirat de Templul dedicat lui Apollo, din Roma. Nu are ferestre și este o clădire perfect pătrată, la fel ca și cea dedicată zeiței Diana, aflată la câțiva pași distanță. Mai puțin bine-păstrat decât Maison Carré, din fostul templu al Dianei au rămas mai mult ziduri disperate, dar și câteva mozaicuri elaborate care contribuie la misterul pe care-l simți plutind în aer din prima clipă.

MUZEUL DE ARTĂ CONTEMPORANĂ - CARRÉ D'ART. Așezat în oglindă față de străvechea Maison Carré, muzeul de artă contemporană este, după cum îi spune și numele, tot un pătrat perfect, a cărui lungime este egală cu înălțimea, aceasta din urmă fiind însă perceptibilă doar din interior. Pentru a nu „strivi” Maison Carré printr-o clădire modernă și înaltă aflată în imediata sa vecinătate, o bună parte din înălțime a fost gândită de arhitectul britanic Norman Foster sub forma unor etaje subterane. Expoziția permanentă a muzeului găzduiește opere insolite, care nu te vor lăsa indiferent, cum ar fi seria fotografică a artistei SOPHIE BRILLE, intitulată „Le dernier visage” (Ultimul chip). Brille a fotografiat mai multe persoane care și-au pierdut vederea într-un anumit moment, întrebându-le care este ultima imagine pe care și-o amintesc din viața lor de „văzători”. Preferata mea, ca emoție, rămâne cea a unei femei care orbise și pentru care ultima imagine era chipul soțului ei la 39 de ani. Chiar dacă el acum era grizonant și îmbătrânise, în mintea ei avea tot 39 de ani. Fotografia ei este pusă în oglindă de Brille cu cea a soțului ei, la vârsta de acum, imortalizat într-o postură similară celei pe care și-o amintea femeia.

De asemenea, există și expoziții temporare pe teme multidisciplinare, menite să aducă publicul mai aproape de ermetismul artei contemporane, amestecându-l cu puțină istorie pentru a-l face mai ușor digerabil. Una dintre temele explorate până la finalul anului este, spre exemplu, legătura dintre sculptură și dans în New York-ul anilor '60. □

Foto: Paul Palau

Este o cetate medievală care te întâmpină încremenită în timp, ceea ce a făcut-o cândva perfectă pentru filmele americane cu Robin Hood, dar a inspirat și un table-game celebru în toată lumea și denumit chiar „Carcassonne”. Mai mult decât o cetate însă, este poarta de intrare către o zonă plină de mituri, mistere și legende urbane. Pe multe le cunoști și tu, chiar dacă nu știi că de-aici a pornit totul.

**de Diana-Florina Cosmin,
Carcassonne**

CARCASSONNE

Totul în Carcassonne are legătură cu comorile. De-a lungul istoriei brăzdate de războaie între catolici și protestanți și între diferitele popoare care s-au perindat în zonă, un lucru a rămas neclintit: încrederea locuitorilor (în prezent 100 la număr) în existența unei comori îngropate undeva aproape, poate chiar sub nasul lor, în interiorul cetății protejate de trei kilometri de ziduri și nu mai puțin de 52 de turnuri.

Un sămbure de adevăr există, tocmai pentru a adânci și mai tare misterul. În apropiere, în localitatea denumită Rennes-le-Château, a existat cândva un preot care construise o biserică și o parohie de o bogăție și amploare ieșite din comun. Cele două zvonuri care umblau la vremea respectivă și care au supraviețuit secolelor erau că respectivul ascundea secrete importante ale bisericii catolice sau că pur și simplu găsisese o comoară. Numele său: Saunieres. Adică exact ca personajul din începutul romanului „Codul lui Da

Vinci”, de Dan Brown, care a făcut furori în întreaga lume și care a pornit, din câte se pare, de la o vizită a autorului în zona Languedoc, mai precis în Rennes Le Château. Dacă mai spunem și că un alt autor popular, Paulo Coelho, s-a inspirat în romanul său, „Al cincilea munte”, de istoria zbuciumată a religiei cathare din zonă, misterul este complet.

Totuși, dincolo de aceste mituri, cetatea - intrată în 2007 pe lista UNESCO a monumentelor protejate din portofoliul umanității - este o fortăreață incredibil de bine conservată, ale cărei baze au fost puse în anul 300 î.Hr, sub denumirea de „Carcasso”, forma actuală datând din secolul XI. Intrând pe poarta cetății, simți că te-ai întors instantaneu în timp în perioada medievală, lipsind doar cavalerii și domnițele. Și acest aspect se remediază însă în perioada festivalului medieval, când au loc zilnic turniruri și demonstrații de vitejie ca în vremurile bune. Desfășurarea de forțe este cuprinsă între 19 iunie și începutul lunii iulie, cu participarea multor artiști și cântăreți din toată lumea, ca protagoniști ai spectacolelor și concertelor în aer liber. □

DE CE LANGUEDOC?

Chiar dacă Franța este un mozaic pitoresc de influențe și istorie, Languedoc-Roussillon este o regiune aparte chiar și în acest peisaj bogat. Numeroase obiective din zonă au fost recunoscute de UNESCO: cetatea medievală Carcassonne; faimosul „Canal de Midi”, realizat între 1666 și 1681 de către Pierre-Paul Riquet pentru a lega râul Garonne de Marea Mediterană; două dintre traseele de pelegriini care duc spre Santiago de Compostela; apeductul roman Pont du Gard; fortificațiile Vauban de-a lungul graniței spaniole, dar și orașele Causses și Cevennes. Și lista se va completa pe parcursul următorilor ani, având în vedere că un panel științific lucrează deja la un caz solid în favoarea catedralelor catare și a altor obiective istorice din zonă. (www.atout-france.fr) □

Foto: C.G. Deschamps

VREI SĂ PĂȘEȘTI PE STRĂVECHIUL DRUM AL ROMANILOR?

Cu o istorie bogată în vestigii romane, Narbonne - denumit de francezi „orașul artei și al culturii” - se poate lăuda, pe lângă catedrale și vestigii, cu un element inedit pe care celelalte orașe din zonă nu îl au: o bucată din celebra Via Domiziana, drumul care făcea legătura, în anul 100 d.Hr, între Italia și Spania. Fusesse proiectat pentru a facilita traficul între garnizoanele romane, devenind în scurt timp ruta preferată a comercianților. Poți păși direct pe dalele de piatră care poartă urmele secolelor - situl arheologic se află chiar în fața primăriei din Narbonne - imaginându-ți cum ar fi arătat, cu peste 2.000 de ani în urmă, când era furnicarul negustorilor de vin, condimente sau ceramică.

